

CARTA DOMINICAL

15 DE GENER DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA Maternitat (3)

Recolzats en el sòl ferm de la maternitat de Maria, Mare de Déu, ens trobem compromesos en la tasca de “una sana apologia de la maternitat”, és a dir, del que anomenem “el carisma de la maternitat”.

No ens preocupa només fer una apologia del dogma, una defensa del que creiem a l'Església, sinó que també desitgem fer una apologia de la humanitat, una defensa de l'ésser humà. Defensar l'ésser humà en sentit més positiu: ajudar-lo perquè que sobrevisqui com a tal, amb la seva dignitat, encara que per a això hagi d'alliberar-se d'amenaques concretes que avui l'assetgen.

Em va impressionar fa uns anys la lectura d'un estudi sociològic sobre el procés demogràfic de la nostra societat, titulat “*El suïcidi demogràfic d'Espanya*”. Les dades eren realment preocupants: seguim en creixement negatiu, si comparem els naixements amb les defuncions. Subsistim gràcies a la immigració i, així i tot, la taxa de decreixement, ja fa més de deu anys era del - 1% i el nombre de fills per dona en edat fèrtil no arribava a l'1%... Més que les dades, que sempre han de ser actualitzades, allò preocupant és la tendència que s'observa i que augura un futur totalment degradat.

La degradació ja comença en la mentalitat i el llenguatge. Quan s'imposa denominar progenitora/progenitor en lloc de mare/pare, o quan una mare arriba a considerar que la nova vida que porta al seu si és propietat seva, és “el seu” cos, del qual pot disposar al seu albir, llavors estem reduint la persona humana a mer producte fisiològic. És greu.

Com sempre, la profunditat es trasllueix en la mirada. El mirar d'una mare és, ell mateix, un missatge permanent. Un missatge que, com diem, sosté encès aquell foc, la calor del qual fa viure.

Aquesta mirada sol despertar-se molt naturalment quan el procés físic de ser mare

desencadena el seu efecte psicològic. Però, segons diem, ser mare és un procés en el temps, que dura tota la vida, de manera que el gran repte és que aquesta mirada sigui realment sostinguda i no acabi diluint-se a conseqüència de les vicissituds de la vida o del propi ànim (en el fons és allò de l'oració sàlmica: “Déu de l'univers, renova'ns, fes-nos veure la claror de la teva mirada i serem salvats”)

Els poetes sempre ens descobreixen l'essencial. L'escriptora italiana Susana Tamaro en una entrevista (article “Dona avui”, 2013), mentre afirmava amb tristesa que de petita “no podia sostenir la mirada de la seva mare”, deia que va descobrir en una bella estàtua de Maria aquesta manera de mirar que sempre va anhelar:

“Mai l'havia vist! Recordo la impressió que em va produir, de petita, adonar-me que, encara que era incapaç de sostenir la mirada de la meua mare, podia mirar als ulls de la Verge. És la mare de tots, amb una mirada que accepta, lluminosa. Per a l'imaginari infantil és important; sobretot per als nens, com era jo, les mares dels quals no saben fer de mares”.

Sabem que en això cal reconèixer riscos. La permanència en el si matern, la dependència afectiva i els afectes possessius, esdevenen autèntiques malalties psíquiques. Però també diem que no hi ha creixement, ni maduresa, si falta la mare. El poeta Luis Rosales testimoniava en positiu el que va significar en la seva vida “habitar” en l'amor matern.

“A mi, en rigor, m'han fet com soc els qui vaig estimar. (I potser els que em van estimar) Una mare és com un horitzó i per molt que s'escampin els nostres passos, caminem sempre dins d'ella”.

Caminem dins d'ella, com respirant la seva atmosfera cada vegada més lliures i també més compromesos, repartint el que hem rebut.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat